

ham, men at han skulde kunne give den underordnede Embedsmand Myndighed overfor sig selv, tror jeg ikke lader sig paastaa. Det er jo ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem yttrede, at der ikke behøves Lov, hver Gang Talen er om at give en Embedsmand visse Beføjelser. Men jeg tilføiede forøvrigt igaar: en offentlig retlig Beføjelse, og naar Talen er om at udføre en underordnet Embedsmand med offentlig retlig Myndighed overfor en Overordnet, saa paastaar jeg skal der Lov til, og det er det, der gjælder her. Bisperne som ere Kultusministerens Undergivne, faae her en Myndighed, som stiller dem ved Siden af Ministeren, som gjør dem til fideordnede Myndigheder med Ministeren. Jeg tror, at man ved et Exempel, hentet fra en af vore Grundlovsparagrafer, maatte tydelig kan oplyse, at det virkelig ikke gaar an at paastaa, at Administrationen paa egen Haand kan binde sine Funktionærer, naar det blot ikke er positivt forbudt. Der staar i Grundlovens § 16, at alle Love og vigtige Regjeringsforanstaltninger skulle forhandles i Statsraadet. Altsaa har den enkelte Minister Frihed med Hensyn til alle andre Regjeringsforanstaltninger. Han behøver ikke at gaa til Statsraadet og høre de andre Ministers Mening derom. Han handler der selvstændig og frit paa sit konstitutionelle Ansvar. Grundloven stærker altsaa indenfor visse Grændser den enkelte Ministers Frihed, og det kan have stor Betydning. Jeg tror, vor egen politiske Historie for ikke saa lang Tid tilbage har givet os nogle Exempler paa, at en saadan Stilling for en Minister, der er lidt bedre end sine Kolleger, kan have Betydning. Lad os nu tænke os, at der kom en kongelig Resolution som Lød paa, at alle Regjeringsforanstaltninger, Kultusministeren vedkommende, skulde behandles i Statsraadet, Ministeren skulde da høre Statsraadets Mening, var ikke bunden derved, men skulde høre dets Mening om alle de Anliggender, som vedkomme ham. Vilde det da være en grundlovshjemlet Resolution? Jeg kan ikke indse det. Ganske vist kan man nemlig sige, at det Raad, man lagde paa Ministeren, jo kun var et administrativt Raad, i Mod sætning til det Raad, som Grundloven lægger paa ham, og som er et grundlov-

mæssigt Raad — det er altsaa to Raad med ulige Styrke — men jeg paastaar, at selv det sidste Raad vilde stride mod Grundlovens hele Anordning af Ministerens Stilling. Naar der staar i Grundloven, at Kongen udøver sin Myndighed over alle Rigets Anliggender igjennem sine Ministre og fordeler Forretningerne imellem dem, saa forstaar jeg det saaledes, at Ministrene som de øverste Forvaltningschefer staa retslig ubundne af andre Hensyn end netop Hensynet til Repræsentation og Regent, og et hvert Raad, som lægges paa dem, som gjør dem afhængig af Andre, er Tillæg til, Indskud i Grundloven, som ikke have Hjemmel. Jeg maa derfor fastholde, at hvad enten man ser paa § 75, saaledes som den maa forstaaes efter Ordene og efter dens hele Tilblivelsesmaade, eller man ser paa de almindelige Regler, der gjælde angaaende den administrative Magts Stilling, er det lige utilstedeligt, at Administrationen paa egen Haand opretter et Raad som det, vi her tale om.

Mourad: Det ærede Medlem, der nu fatte sig, har i sit første Foredrag viist en særlig Omhed for det biskoppelige Embede. Han har næret Frygt for, at Biskoppernes Tid skulde blive for stærkt optaget, han har peget hen paa, at deres Bisittatser ikke svarede til, hvad der bestemmes i Loven. Det er ganske rigtigt, at i Reglen overholdes ikke denne Bestemmelse i Loven om de treaarige Bisittatser; det er gaaet med denne Lovbestemmelse som med saa meget andet, og det ærede Medlem, som er Jurist, maa dog vel kjende, at Forholdenes Magt udøver en bestemmende Indflydelse ved saadanne Befalinger, den modificerer og ændrer dem i Tidens Løb. Derfor denne Bestemmelse skulde overholdes, vilde det være nødvendigt at gøre Bisperembederne bethdeligt mindre, end de nu for Tiden ere, og skulde dette være den egentlige Grundtanke hos det høitærede Medlem, at han ønskede at faae oprettet flere Bisperembeder, da vilde han ikke deri finde nogen Modstand hos mig. Jeg tilstaar, at det ikke er mig muligt at fatte de Indbendinger, der ere gjorte mod Kultusministeren i Anledning af det, han har indstillet til kongelig Resolution. Hvorledes er det nuværende Forhold, saaledes som det er blevet overtaget fra det